

Hiřt Uyumakta Benlik

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 03 Şubat 2017

Senci leyin hükümleri var benliğin kıyama durduğu ve yerli yersiz gözyaşı yine yüreğin matem bildiği bir aşka dayamışken başını o eşit imge asla da mübalağa etmiyor yüreğin fitratını; o kâfir kalem ki hezeyan ötesi yoksunluğun da mimarı bilinmezlik kadar da mahrem bir sancıda gel-gitlere eşlik eden.

Varlık, katmanlı yarasıyla o nüktedan tınıyı es geçiyor...

Rap rap rap...

Yüreğin kansız ihtilalı yine puntoların sahte tınısında sakıncalarını da kanıksayıp düşmüşken yolunuz aşkın güftesi bir şiir kadar korunaklı dünyaların da ütopyası iken yalnız yürek.

Rap rap rap...

Şehirler tahliye oluyor yürek hepten işgal altında. Matem buyurdu madem Tanrı, ne gam O yanımdayken; ne gam yalnızlık sükûnetimi delse de; ne gam ölü bir imgeye rast gelip de yok sayılsa benlik.

Kurşun askerler.

Kırık miğferleri kurşun askerlerin.

Kırıcı hezeyanlar yine yürek bandıkça aşka ezkaza görmediği muhatabı bir kıvılcıma denk düşmüşken kırılğan tınısını da bertaraf etmenin husumeti iken çeperinde dünya denen oyuğun.

Rap rap rap...

Hiřt...

Rap rap rap: Dikkat uyumakta benlik, vicdan hepten elek, sükût sizlere ömür.

Durdukça... duraksamaklarla geçen bir ömrün kaçınıcı sekansı ise... ve evet, durdukça durduk yerde taarruza uğramak nasıl da mümkün ya durmadığım sapaklarda nedir bunca yük her ne kadar yüksünmesem de yüklemelerin ihlali iken benliğin fitratına ve özgürlüğüne aykırı.

Libidosu kayıp şehirler kundaklıyor şiiri, tetiği çekili aşklardan medet umuyor evren ve derme çatma

yalnızlıklar tahliye oluyor dönüşüm geçiren şehrin surlarında bir yığı bazense esaret yine düşkün mizaçların ahkâm kestiği, boyutların kayıp ve kopuk olduğu kaldırımlarda fevri adamlar volta atıyor.

Rap rap rap...

Sükût delindi ortasından ey güzel Allah'ım, nedir bunca öfke, demelere düşmüşken sapaklarda akıl fukarası göçebe kuşlar bayat ekmek peşinde didikliyolar şehrin bohçasını.

Fevri gölgelerden mizacı kayıp coğrafyalar emsal teşkil ediyor yine metanet yüklü sakıncalarını kaptırmışken akbabalara.

Misal... diye başlamaktan yorgun onca beyit hele ki içselleşen öfkelerin hücum ettiği çatlaklarla yıkıma uğrayan yüksek rakımlı yürekler bir bir konuşlanıyor dehlizlerinde bilinmez her nasılsa rahmet yoksunu mezarlarda yatan ölüler ayaklanıyor belki de tikiş tikiş kabristanın uçuk bekçisi nazar eylemiş belki de surelerde yerini yurdunu karıştıran kara melek ihsan bellemiş yine ufkun çağrısını.

Tınısında kaybolmuşluk, rükûsunda aşk, beyanında ise cellât bir inkâr yine aşkın ırmaklarında ölümüne sevdalı badirelerden edindiği tecrübe ile bilfil yargılanırken hafif meşrep gölgeler...

Kayıtsız.

Rap.

Sorumsuz.

Neden?

Sakıncaları ne ola ki?

Hele ki matemî mabedinde evlat edinmişse hele ki sevdiceğin bir rüyayı bilincine kazımışken.

Geç hem de nasıl. Kundaklanan şehir lambalarına kırgın tüm pervaneler, laneti giyinmiş gece hepten isyankâr.

İndinde aşkın tahammülsüz kadın ve erkek oysaki yüz görümü bir mutluluk ısmarlanmıştı.

Serenatlarında şehrin bayat ekmek kırıntısı adeta çapak yüklü vicdandan da son tahliye yine can pazarı bir imgede konuk etmişsen o davetsiz misafiri.

Sondan başa... misal...devamı yok bu hikayenin.

Rap rap rap.

Kursağında takılı o haram lokmadan mı medet umuyorsun?

Geç çok geç.

Endamlı çöküşler biriktiren yüreğin tahliyesine saniyeler kala belki de eteğinden dökülen taşların akıbetini merak eden bir mezar taşından akan rehavet kadar da anlamsız bir ölümlünün bir ölüye verdiği sela hele ki Hakkın rahmetine kavuşmuşsa hayatın koridorlarında edindiği mertebeyi ihlal ettiğinin farkında değilken.

Yürek öldü mü çok geç.

Şehir öldü mü zaten ifratı hayli geçkin bir tabir sakinlerine sunumu iken lehçesi martaval hikâyelerin yine ket vuran o zincirleme kazada ardı arkası kesilmezken ölü sevici bir gölgeyi ihbar etmek ne kadar birincil vazifesi ise beşerin.

Öldürücü bir darbeye başından olan bir gövde mi yoksa hakların ihlal edildiği hele ki bir bebekse bir sapkının son kurbanı.

Rap.

Dökümlü seyrinde, sevdanın titrinde tüm hezeyan tüm kaos.

Geç; hem de nasıl.